

FERENCES VILÁGMISSZIÓK.

MOSOLYGÓ-
KÖNNYES
TÖRTÉNETEK
KINÁBÓL.

IRTAK: M. KLÁRA ÉS M. ALENA

MIT AKARUNK?

A legszentebb krisztusi feladatot: a Missziós Gondolatot mindenfelé terjeszteni! Ott akarunk lenni mindenhol, hogy olvassanak bennünket és felfigyeljenek ránk! — Meg akarjuk ismertetni a legszélesebb néprétegekkel a legősibb missziós Rend, a Ferences Rend misszióinak Multját és Jelenét! A Mult vértőlázott talaján járnak a Jelen hősl elkü apostolai szerte a világon! — E Füzet-sorozat minden betüje, sora, száma; a népszerű leírások és személyes élmények, a csinos kiállítás és olcsó ár ezt a Célt akarja szolgálni! **TESTVÉR!** Olvass és ajánlj bennünket másoknak is! Apostola leszel Krisztusnak, az örök Misszionáriusnak!

1. sz.: **A kínai nő.** (A bölcsőtől a sírig.)
 2. sz.: **Kolibrik, papagályok, vampírok.**
 3. sz.: **Asako.** (Egy japán kisleány története).
 4. sz.: **Kui Lan.** Keleti asszonysors.
 5. sz.: **Róma.** P. Schrotty Pál OFM.
 6. sz.: **A kis José szeme.** P. Schrotty Pál OFM.
 7. sz.: **Magyar ferencesek Kína felé.** (I.)
 8. sz.: **Villanó fények az őserdő mélyén.**
 9. sz.: **Szovjet csillag Kína fölött.**
 10. sz.: **Vadvirágok a kínai ugaron.** M. Bernárda.
 11. sz.: **Hősi harcok Kína földjén.** P. Lombos L.
 12. sz.: **Csu Klári levelei.**
 13. sz.: **A kínai nyomor poklában.** P. Gábris G.
 14. sz.: **Magyar ferencesek Kína felé.** (II.)
 15. sz.: **Pogány istenek árnyékában.** P. Lombos L.
 - 16—17. sz.: **Égő magyar áldozat Kína oltárán.**
 18. sz.: **Hét biborrafestett lilium.**
 19. sz.: **Magyar nővérek Ázsia szívében.**
 20. sz.: **A kis José szíve.** P. Schrotty Pál OFM.
 21. sz.: **Mosolygó-könnyes történetek Kínából.**
 - 22—23. sz.: **Tavaszi Alkony.** P. Anasztáz OFM.
 24. sz.: **Indiánvér.** P. Nagymányoky G. OFM.
 25. sz.: **José Krisztus nyomdokain.** P. Schrotty P.
 26. sz.: **Lángoló szívek Kína fölött.** M. Juvencia.
-
-

Ferences Világmissziók

FERENCES VILÁGMISSZIÓK

BESZÁMOLÓK ÉS ELBESZÉLÉSEK

Szerkesztő

P. NAGYMÁNYOKY GILBERT O. F. M.

Huszonegyedik szám:

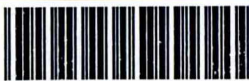
**Mosolygó—könnyes
történetek Kínából**

Masolygó — könnyes történetek Kínából

Irták:

M. Klára és M. Aléna
magyar misszionárius nővérek

1—10.000.

0 1 1 1 0 5 1 9

MAGYAR FERENCES KÖNYVTÁR

Kiadja:

FERENCES MISSZIÓK ORSZÁGOS ÜGYVIVŐSÉGE
Budapest, II., Pasaréti-út 137.

Nihil obstat. P. Adalbertus Váraði, O. F. M. censor Provinciae.
Nr. 758/1943. Imprimatur. Budapestini, 16. Apr. 1943. P. Paulus
Schrotty, O. F. M., Minister Provincialis. — Nihil obstat.
P. Raymundus Kováts, censor dioeceseanus. Nr. 3101/1943. Impri-
matur. Vacii, die 21. Maii 1943. Michael Kolossváry, vic.
Gen. Eppalis.

Kiadásért felel: P. Károlyi Bernát, O. F. M. Budapest

Kapisztrán-Nyomda, Vác. Felelős ügyvezető: Farkas Károly.

A totyogók.

Így nevezzük a paokingi árvaház kicsi kedvenceit. Mikor az utcán talált kis pólyás-babát megkeresztelése után a fizetett dada őket. Most csak tizen vannak. Ezek az enyémek, nagyon szeretem őket. Aranyosak és főképp nagyon ügyesek.

2—3 éves koráig felnevelte, visszahozza az árvaházba és attól kezdve már mi neveljük

4—5 éves csöpségek úgy varrják a papucsot, hogy az otthoni gyerekek megbámulnák őket. Általában a kézi munkában ügyesek. A papírhajtogatást, ragasztást is oly ügyesen és örömmel végzik, hogy élvezet nézni. Az Isten Dalosait kedvelő és terjesztő kis magyar gyermekeknek is készítünk apró ajándékokat, és ha majd kiérdemlik, elküldjük nekik.

A napokban kimentünk sétálni a totyogókkal a várfalra. Ez 2—3 méter szélességben övezi az egész várost. Alig megyünk előre, hát a gyerekek rémületére hat ló legeleszve jön velünk szembe. Több se kellett. Jajgatva-sírva, hanyatt-homlok szaladtak vissza. Erre a lovasok utánunk iramodtak, hogy megréfálják a gyáva népséget. Hamar befutottunk egy kapu alá. Mire a lovak utolérték, a megrémült gyereksereg mind a kötényem, meg a bő szoknyám alatt keresett menedéket. Olyan voltam, mint a kotlós tyúk. alig férték el alattam. Mondtam, hogy a

struccmadár tesz így, mikor üldözik, a fejét homokba dugja. Az én kis totyogóim is azt gondolták, hogy mentve vannak, mert a lovakat nem látják.

Azok a csunya lovasok pedig közvetlen előttünk megállottak a lovakkal és tele szájjal kacagtak rajtunk. Hiába kergettem őket, nem voltak hajlandók eltávozni. A gyerekek meg sírtak, remegtek a szoknyám alatt. Már igazán bosszankodtam, mikor egy negyedórai kínzás után tovább álltak, de alig bujtunk elő, újra kezdték a tréfát és utánunk eredtek.

Erre már a rémület a tetőfokra hágott. A szegény kis totyogók sivalkodva futottak szét, ki amerre látott és a város különböző utcáiba menekültek, ahány annyi felé. Voltam bajban, míg összeszedtem őket.

Ezen talán jót nevetnek a kis magyar gyermekek és talán még gyáváknak is mondjátok az én kis totyogóimat. De én mentem őket. Ti is megijednétek, ha az utcán szembe találnátok magatokat hat elefánttal. Ugye? Hát, ami otthon egy elefánt, az a kínai gyermek előtt egy ló, olyan ritkán látható.

Egyik nap az érzékszervekről beszélgettem a gyermekekkel. Minden kérdésre szépen feleltek, csak amikor azt kérdeztem tőlük: minden embernek van-e füle, a kis Csácő azt mondja: Igen, csak a sjudának nincs. Persze, a mienket nem látják, mert be van kötve.

A kis szőlőtolvajok.

A kínai, legyen az felnőtt vagy gyermek, kivétel nélkül igen szereti a szőlőt. Az én kis lurkóimról sem vehetem le a sze-

memet, mert minden tilalom ellenére is, ha tehetik, lopnak a kis tolvajok. Áldozócsütörtökön 12 órakor elszaladtam a kápolnába kegyelmeket kérni az édes Jézustól, hát mire visszamentem, 5 kis lurkó, élükön a hercegekkel, ugyancsak koppasztották szegény lugasunkat. Gondoltam magamban: nesz nélkül elfogom a tolvaj népséget. Hanem a detektív úrfi sem volt rest. Észrevette a veszélyes sjuda közeledtét és egy pillanat alatt minden szőlő a zsebbe került, s ők szépen a földre telepedtek. Kérdeztem tőlük: mit csináltok? Szoázunk (játszunk). Miért éppen itt szoáztok? Mert itt hűvös van. Úgy, kis imposztorok! hát a leszedett szőlő hol van? Elérte őket a legnagyobb szegénység. Az ovodában a többiek előtt szedtem ki a zsebükből a lopott szőlőt és elveszett az „arcuk“.

Drága jó magyar Véreim! Nagy huncutok ezek az apróságok, de nagyon szeretem őket. Most nagyban készülök az első évzárásra. Nagyon hódít az europaizmus. Magyar tündérmesés kis színdarabot tanítottam be velük, már előre is nagy az érdeklődés. Ha sikerül, talán jövőre több gyermeket kapunk. Most volt a hadirokkant katonák segélyezésére nagy előadás. Minden iskolának részt kellett vennie. Hozzánk külön küldöttség jött: az ovódások táncoljanak. Sokat drukkoltam, de nem hiába, mert a legtöbb dícséretet és tapsot az ovódások kapták. Ennek igen örülünk, mert több gyermek jut így közelebb az Istenhez és megismeri szent vallásunkat.

Imádkozzatok értünk!

A totyogók között.

Van a totyogók között egy nagyon aranyos kis csöppség, a neve Csimice. Élénk, csiripelő kis madár, villogó fekete bogár szemével úgy mosolyog, mint egy feslő rózsza. Egész nap ugrál, táncol. Olyan hajlékonyan, olyan kecsesen táncol kis bajtársaival, hogy talán még az európai kislányokat is felülmúlja.

Hanem most nagy bajba került szegényke. Addig ugrált a tűz körül, míg beleesett a nyitott tűzhelybe és a lába és az arcocskája is nagyon megégett szegénykének. Délutánonként szoktuk a kötözést váltani a sebein. Természetesen mindig nagyon sírt a kötözés alatt. Csakúgy visszhangzott a kórház.

Tegnap épen én kötöztem és legnagyobb meglepetésemre meg se mukkant. Na csak legyenek kész, úgy megdicsérlek kis csöppségem, hogy csak na, — gondoltam magamban. Alig vagyok kész a kötözéssel, feláll a kis Csimice és így szól:

— Kedves Sjuda, te úgy kötöztél be, hogy nem is fáj. Ezt nagyon szépen köszönöm és most hálából, táncolni fogok neked. Nézz csak rám!

Erre elkezd tipegni-topogni, ahogy fájós, bekötött lábaival bírta. De bizony majd elsírta szegény magát a fájdalomtól. Azért tánc lépések helyett annál jobban hajlítgatta a csöpp kis kezecskéit. Ennivaló jelenet volt.

Ilyen finom lelkű kis lányokkal boldogság a misszionárius nővérnek fáradozni. Mondhatom, sok örööm telik a paokingi aranyos kis totyogókban.

A multkor egyik óra végén azt mondják:

— Kedves Sjudal! Most imádkozzunk a te drága országod kis gyermekeiért is!

Kis Magyarok! Vajjon nektek eszetekbe jut-e imádkozni ezekért a kis mandulaszemű pöttöm virágokért? Imádkozzatok ti is értük, hogy ne csak most, hanem mikor majd felnőnek, akkor is szeressék majd a Fehérek és Sárga népek Királyát, az édes Jézust.

Szerető ölelésüket küldik nektek a nyugatra szálló szellővel a paokingi árvaház kedvencei, a kis totyogók.

Az életből.

Ha valaha, úgy most van bő alkalmunk szemlélni Kínában a nyomort, amikor a hosszú háború minden sebet kikezd s a nemrégig még gazdag is földönfutóvá lesz, mert felégették házáat, szétdúlták minden vagyonát.

Naponta tárulnak elénk szomorú képek, de ugyanakkor mélységes lelki benyomások szülői is ezek.

A közelmúltban történt. M. Lujza nővérrel kimentünk egy vasárnap délután szegénylátogatásra a városba. Tervbe vettük néhány keresztény család s a nyomortanya felkeresését. Első megállónk a keleti kapu fölött lakó inségesek szánalmas lakása volt. Már berendezkedtek a téli időre. Korhadttá szűkült az összetákoltt ágyaikat rongycafatok és gyékénymaradékokkal kerítették körül, hogy némiképpen megvédjék magukat a tető alatt átszűrődő dermesztő, hideg szél ellen.

Most nem jöttek elénk, nekünk kellett „függönyeiket” széthúznunk, s külön-külön benézni minden egyes kis bűzös cellába.

Mindjárt látogatásunk elején megszólalt a vészjelző sziréna, mely gyors egymásután ismétlődő sikoltással menekülésre serkentette a lakosságot. Mindenki tudta, hogy előtte való napon egy nem messze fekvő várost hetven japán repülő két órahosszáig tartó bombázás után csaknem teljesen eltüntetett a föld színéről. Meg aztán a paokingi japán-látogatás vérszaga is benne volt a levegőben...

Kiléptünk a várfal szélére, kötényeinket borítva fehér fátyolunkra, hogy kémeknek ne nézzenek bennünket. Nem a sziréna hangjától, hanem az alant elterülő látványtól dobant meg riadtan a szívünk. A félelemtől megtévelyodott tömeg egymást gázolva jutott fel a keleti kapu folytatását adó széles hídra, hogy azon keresztül minél hamarabb a szabadba érjen. Köztudomású dolog, hogy ott meg gépfegyverrel lövik le a japán gépek a menekülőket.

Egy nyolcvankétéves elkötozött lábú öreg nénit még a boltív alatt agyongázoltak, de a jó Isten megadta neki azt a nagy kegyelmet, hogy tiszta öntudattal, Isten Nevét híva segítségül, felvette a szent keresztséget. Egy óra múlva meghalt.

A rendőrök tehetetlenek a tolongásban, de az egyik felfedezi egy szaladó férfi hóna alatt a hirtelen ledobott világos tógát, s kiragadva a kezéből, le akarja tulajdonosát tartóztatni, mert fehér ruhát vitt, — szerinte — bizonyára azzal a szándékkal, hogy jelt adjon vele az ellenségnek. Hogy ez a gyanúsítás nélkülöz minden alapot, bizonyítja két sebesült halála, kiket a riadó alatt az utcán lőttek le fehér ingükért.

Visszamentünk a koldustanyára s itt belecsozátkoztunk a néma szenvedés hangtalan,

bágyadt világába, abba a „más“ világba, hol titokzatosan, elrejtve, de valóságos, eleven, lüktető valóságként talán érezhetőbben, kézzel foghatóbban dolgozik, símogat az Isten keze, mint másutt. Hol a halálfélelem idején is nyugodtak a lelkek, mert tudatalatti módon ugyan, de közel érzik Istent...

Egy öreg házaspár ül egy rossz hordó mellett, pókhálós deszkalócán. A férfi tisztos öreg úr, az asszonyra már rálehel a halál. Nem sok ideje lehet hátra. Kérdésünkre, — félnek-e — nemmel válaszolnak.

Úgysem lehet másképpen, mondja a férfi, mint ahogyan az „ég nagy Ura“ azt elrendelte. Itt nem az egy igaz Istenre gondolt. Azt még nem ismeri, de már hallott Róla is, sőt érdeklődött szent Egyházunk után. E beszélgetés közben felesége figyelmesen hallgat bennünket s szívesen veszi, amikor feléje fordul az érdeklődés. Nemrégiben jómódú házaspár volt, a háború űzte el őket otthonukból, juttatta koldusbotra szegényeket s most ide jöttek — meghalni.

Ezért nem félünk a vészjelzéstől, mondják. Más rosszat nem jelenthet nekünk, mint a halált, arra pedig készen vagyunk.

Alkalmas beszédfonál kínálkozott a legszükségesebbhez... Beszéltünk neki a jó Istenről, az Egyről, a Jóról, az Örökkévalóról... Szomjas lélekkel hallgatta, tisztán megértette a hat főigazságot, amint elé adtuk.

Milyen kár, — mondja —, hogy nem jöttek előbb, lehet, hogy még az éj folyamán megfojt a szívem s nem tanulhatom már meg teljesen az Egy Isten igaz vallását. Megvigasztaltuk, hogy van más mód is s kérve a jó Isten segítségét, folytattuk munkánkat. Talán

az agyontaposott öreg nénike is könnyörgött a Szentlélek Úristenhez, hogy diktáljon akkor, amikor a mi szavaink elerőtlenednek. Amíg Lujza nővér beszélt én imádkoztam és viszont. Itt is velünk maradt a Szentlélek, mert amikor lefújták a hosszú riadót, a kedves nénike már keresztény volt. Lujza nővér megkeresztelte.

Alig tudtunk megválni ettől a helytől. Valami vibrált a levegőben, mely a szívekig hatolt s a földi szenvedés bágyadt valóságát mennyországgá varázsolta.

Teknőshalászaton.

Szép tavaszi napon sétálni vittem az árvaházi gyermeksereget. A repülőtér felé tartottunk, ott akartunk játszani. Egy nagy mocsaras tó mellett kellett elhaladnunk. A gyerekek ujjongva örültek ennek, mert ez a tó tele van teknős békával.

Csakugyan, két ember szítás rostával a kezében szaporán fogdossa a csunya nagy teknősöket és odaviszik egy harmadikhoz, aki a parton áll. Borzadva láttam, hogy ez aztán egy jókora bárdal egymásután megöli és megtisztítja őket.

Amíg én szörnyülködve csodálkoztam a szokatlan mészárláson, egyszers csak azt veszem észre, hogy az én kis csöppségeimnek szinte csurog a nyála a nekik pikáns, finom teknős falat után. Jobban izgultak, sikoltoztak, ha egy-egy fürgébb teknős valahogy kicsúszott a mészáros kezei közül, mint az a két higgadtvérű vadász.

— Monika, — kiabál az egyik csöppség — ugye te vagy máma a szakácsné?

— Ahán! — Feleli az.

— Ugye akkor jól megtudnád nekünk sütni a teknősbékát estére? ... — és nagyot nyal nyelvével a szájaszélén, de a kis lábával megcsúszott és egész hosszában végigterült a mozsárban.

Lett erre nevetés! Ez volt a felelet. Szerencse, hogy komolyabb baj nem történt, minthogy a kis sárgalábból fekete lett. Olyan volt sáros, fekete háta, mint egy teknősbékáé.

A gyermeksereg olyan jól érezte magát a teknősvadászaton, hogy nem is akart tovább menni.

— Hátha kapunk itt egyet... — vallotta be a kis őszinte Meme.

— Hát ti annyira szeretitek a teknősbékát? — kérdeztem tőlük.

— Ez a finom pecsenye! Ez a legjobb hús! — kiáltották kórusban.

— A magyar kislányok nem szeretnék!

Elhallgattak. De egy ravasz észbe kapott.

— Ha nekik nem volna csirkéjük, biztos szeretnék ők is a teknőst...

Hát az lehet! — feleltem. Erre már újra zúgott a tömeg, hogy milyen finom a teknős! Egyre csak zúgnak-búgnak és egyszer csak, kínai szokás szerint, mind ott térdelt előttem és könyörögtek, hogy vegyek nekik teknőst.

Szomorúan kellett megmagyaráznom, hogy nekem nincsen pénzem és nem vehetek. De megígértem, hogy ha nagyon jók lesznek, megkérem az Árvaház igazgatóját, Grácián atyát, hogy vegyen nekik teknőst.

Ujjongva tapsoltak örömeikben. Egész uton hazafelé ismételtették velem az ígérete-

met, nehogy valahogy elfelejtsem, miközben százszor is visszanéztek a teknős halászok felé.

Mikor a béka megfogja a kacsát.

Ezt csak Kínában lehet látni. Egyik kora tavaszi napon, gyönyörű napsütéses délután a rizsföldek között sétálgattam. Útam az egyik kiszáradt vízmedence mellett haladt el. A medence fenekén lévő pocsolyában kacsák lapáltolták széles csőrükkel a sűrű iszapos vizet és fogdosták a kis békákat.

Egyszercsak az iszapból egy jó nagy tenyérnyi béka ugrott a kacsák közé. Ezek széjjel rebbentek, de a béka utánuk vetette magát. Bármennyire is iparkodtak a kacsák menekülni, a nagy béka mindig a nyomukban volt, míg végre egy hatalmas ugrással az egyik gácsérnak a nyakába ugrott és a két mellső lábával átkarolva fojtogatni kezdte.

A szegény megtámadott kacsza hápogott, rázta a fejét, de hiába, a béka csak nem engedett. Végre is nagy hápogásra előjött a kacsák gazdája és ő szabadította meg a gácsért a béka ölelő karja közül. Ilyen vitéz békát még sohasem láttam.

A kínai halászás különös módja.

Kínában a halászat igen fontos, ősrégi és fejlett mesterség. Különösen egy nemét űzik a halászatnak, mely előttünk ismeretlen: a szelídített halászsasokkal való halászat. Ezt a madarat a természettudomány kormoránnak nevezi. Uszohártyás lábu, éles görbe csőrű, kacsához is, sashoz is hasonló, igen ügyes

uszó madár és rendkívül falánk. Ezt használják a kínaiak a halászáshoz, mert ha a madár éles szemével a víz alatt megpillant egy halat, rögtön a víz alá bukik és addig üldözi, míg el nem fogja azt.

Egy-egy csónakban 20—30 halászsas is gubbaszt.

A lehalásztató folyórészen a halász a madarakat szanaszéjjel a vízbe dobálja. Ezek lassan a vízzel egyirányban lefelé úsznak és ha a vízben halakat látnak, ezeket elfogdosák. A kisebbeket lenyelik, a nagyobbakat csőrükben tartják. Mikor már begyük, vagy csőrük tele van halakkal, a halász, — aki csónakkal követi őket — egy hosszú bambuszrúddal csónakjára emeli a madarakat. A csőrükből kiveszi a nagy halakat, a kisebb halakat pedig begyükből kifejti. Az élelmüktől így megfosztott madarakat újból a vízbe dobálja. És mivel a madarak éhesek és falánkak, újból munkához látnak, és hamarosan teli begyekkel kerülnek fejés alá.

Kína némely vidékén a halászok úgy fognak ki a kormonán torkosságán, hogy rézgyűrűt húznak a nyakára, hogy az elfogott halat ne tudják lenyelni és könnyebben elvehessék tőle a zsákmányt.

A halász addig foglalkoztatja így madarait, míg a kiszemelt területet végig nem halásztá. Ezután kiköt, a madarakat a parton zsineggel kipányvázza és a legsilányabb halakkal megeteti őket. A jóllakott madarak aztán a parton lassú, legyezetésekkel szárítgatják csuromvizes tollaikat és várják a legközelebbi halászat idejét.

A betegek gondozása.

Kis kórházunkban dolgozom délelőtt, délután. Nagyon sok a betegünk. Pedig már fizető betegek is vannak. Igaz, csak 10 fillért fizetnek. Ezért a csekélységért, kötözzük őket tíz napon át. Ez is jobb, mint semmi. Már nagyon fogy a gyógyszerkészletünk és nincs reményünk segélyre se, azért csak háromszor kötözzük egy héten.

A vidéki betegekért.

Különösen sok a beteg gyermek. Csak itt a kórházban harmincat kereszteltem meg. Pedig az idén nem volt ragály, úgy mint két éve. A kedves nővérek már több, mint százat kereszteltek meg missziós útjukon. Bejártam a környéket, hol gyalog, hol lovon. Eddig a Főt. Atyák lovaikat használtuk, de most mi is vettünk egy csikót, mert az Atyáknak is sokszor kell, Grácián atyáé meg kidült. Ha megerősödik a csikónk, gyakran ki fogunk menni a vidéki betegekhez. Igen sovány volt szegény pára, kínai gazdája nem nagy gondot fordított rája, de már nálunk szépen fényesedik a szőre. Nagyon örülök neki, mert előre láthatólag én fogok legtovább ülni a hátán, mivel legjobban tudok lovagolni. Egypárszor már bejártam Bence testvérrel a paokingi határt, ő fekete lovon, én sárgán, és útközben gondoltuk, milyen jó volna így haza kocogni édesanyámhoz... Aki tudja, milyen drága a lélek az Úr Krisztusnak, és milyen messze kerültünk az európai kényelemtől, az nem is kérdezné, hogy ülhet apáca lovon?

A köztözöben.

De várnak a betegek! Tegnap is 25-en voltak és ugyancsak hozzá kellett látni, hogy készen legyenek velük. A többi között odaállt egy bácsi. Kérdezem, mit gyógyítsak?

— A fogamat! — felelte.

Meg akarom vizsgálni és egy kissé megmozgatom, már kint is volt a foga. Az ember szörnyű lármát csap, hogy ő nem azért jött, hogy kihúzzam, hanem, hogy meggyógyítsam a fogát. Hogy ő egy hetet böjtölt azért, hogy a foga meggyógyuljon és én kihúztam. Azért jött ide, mert agyba-főbe dicsérték neki, hogy csak mindig jót csinálok és most itt van, nem is igaz, mert nem gyógyítottam meg a fogát, hanem kihúztam. Így lamentál az öregem egy fél óráig. Egyet se szóltam, csak hallgattam, mert sietni kellett a többieket elintézni. Végül azt mondtam neki.

— No most már elég a tao-li-ból, a tanításból! Menj csak szépen haza, mert nincs Kínában, de még Európába se olyan orvos, aki a te fogadat meggyógyította volna, mert az olyan pudvás volt, mint a Cö-Tyán partján a legidősebb fűzfa!

Erre csöndben hazament.

A kápolnában.

A kórház után a kápolnába sietek takarítani. Én vagyok a kápolnás és igen nagy a bánatom, mert nem tudom olyan tisztán tartani, ahogy szeretném. Itt nem kapni tisztító szereket. Így nagy szomorúan dörzsölgettem szárazon a szent edényeket, de nem lesz szép, mert nyáron izzadt kézzel érintjük, télen a

párás levegőtől minden megzöldül. A rézgyertyatartókat is szódabikarbónával, fahamuval próbálom tisztogatni, de már másnap fekete és zöld lett. Nem tudok már más fécét, módot, csak a jótevőkre gondolni: egy pár doboz szidolt kérek.

A beteg katonák között.

Gyönyörű, verőfényes márciusi nap volt. Örül minden ember, hogy vége van a nyirkos, nyomasztó, ködös időnek. Az idén sokáig kellett várunk a melegítő, ragyogó napsugárra. Mintha félne benézni ide, erre a szegény földre s még szegényebb, szenvedő lakóira. A pogányok mostanában igen sok tömjén-pálcikát égetnek, hogy kiengeszteljék a nap szellemét, mert szerintük igen megharagudott, azért nem akar kisütni.

Én meg csak csöndben fohászkodtam, hogy a jó Isten küldje el nekik az Ő fényessége sugarát és világosítsa fel értelmüket, hogy megismerjék, szeressék Őt.

A hirtelen előbukkanó, verőfényes napot aztán mi is felhasználhattuk, s kimentünk megnézni egy katonai barakk-kórházat, mely a városon kívül, a folyó partján fekszik. Ez csak egyike a barakkórházaknak, a háború már sokat hozott létre, csak itt Paokingban van vagy négy. Itt, ahol mi látogattunk, kilencszáz sebesült fekszik, s első kérdésünkre megengedték, hogy meglátogathassuk őket. Az irodán ugyan kérdezte tőlünk az egyik altiszt, hogy hoztuk-e orvosságot, de azt feleltük, hogy mi nem a betegségüket, hanem a lelküket jöttünk gyógyítani. Erre aztán még szívesebbek lettek hozzánk s vezettek ben-

nünket jobbra, balra olyan készséggel, hogy egészen meglepett.

Csak a legsúlyosabb betegek voltak az ágyban, a többieket kicsalta a napsugár, mely már reggel kilenc órakor oly erős volt, mire mi kiértünk, szinte ájultoztunk tőle.

A jó Isten különösen segített nehéz munkánkban. Kilenc halálos beteg kapta meg a keresztség kegyelmét s így türelmesen, Istenre hagyatkozva várják, hogy átköltözzenek a boldog örökkévalóságba.

A betegek között találtunk két keresztényt is, igen száanalomraméltó állapotban. Különösen a súlyosabb igen meghatott. Fohászkodtam magamban: Istenem! mivel vigasztalhatnám meg a szegényt? Önkéntelenül végigcsúszott a kezem az oldalamon csüngő rózsafüzéremen, megakadt a feszületen. Fel-emeltem s már tudtam, mit mondjak neki. Alig hogy rá emelte bágyadt tekintetét, örömmel mondta: Jé-zu! Majd félve kérdezte, szabad-e megcsókolnia a feszületet? Odaadtam a kezébe, boldogan csókolgatta, símogatta, alig akarta elengedni.

Elgondoltam, mennyit szenvedhetnek ezek a pogány katonák között s még egy feszületük sincs, ami megvigasztalhatná őket. Mert kérte, nem adhatnám-e oda neki, nincsen semmiye, mit a szívére szoríthatna, mi őt Istenre emlékeztetné. Egy kis érem volt nálam, minden mást kiosztottunk már a betegek között, ezt adtam hát neki. A másik rózsafüzért kért, de az meg sajnos régen elfogyott, mert a háború miatt mostanában nehezen jönnek az otthoni csomagok, miket Jótévőink szoktak küldeni, így nem teljesíthettem ezt a kérést sem. Szegény testvéreink!

Mennyivel könnyebb volt a háború alatt a magyar katonák sorsa, akiknek volt tábori lelkészük s keresztény társak között élhettek, azok osztoztak szenvedéseikben, míg ezek ennyire elhagyatva, alig egy évben egyszer találhatnak valahol egy misszionáriusra, aki lelki vigaszban részesíti őket.

A másik, aki ott feküdt, vak volt. Oly keservesen siratta a családját, hogy szinte vele sírtam. Tudta, hogy nem fogja őket többé viszontlátni az életben. Vigasztalni próbáltam, hogy az Úr Jézus szenvedéséből merítsen erőt szenvedéseihez, mert nincs olyan nehéz küzdelem, mit ne enyhítene a jóságos Isten valamiképen.

Megígértük, hogy majd többször is meglátogatjuk és nehéz szívvel elbúcsúztunk tőlük. Azóta naponként imádkozom értük s a többi szenvedő testvérekért, akik távol az atyai ház melegétől, szenvednek hazájuk védelméért. Kereszthordozók ők, kik talán bennünket szégyenítenek majd meg odaát a közös ítélet napján, amikor minden titkolt szenvedés és kicsi érdem is nyilvánosságra kerül s elveszi jutalmát.

A misszionáriusok hősi lemondásai.

Paokingi misszionáriusaink fájdalmas nélkülözéseire élénk világot vet a meghalt Osszia nővérnek egykori miskolci főnöknőjéhez írt privát levele. Közölnünk kell belőle egyes részleteket, mert az ő szenvedéseik a mi szenvedéseink is, az ő áldozataik minket is áldozatosságra tanítanak.

Osszia nővér idegkimerülésében írja levelét:

...Nagyon szépen köszönöm kedves sorait és a szentképeket. Nagyon jól esik szegény elkínzott lelkünknek, hogy legelőször ránk tetszett gondolni. Meglátogatott a jó Isten bennünket. Invioláta főnöknők halála mindhárunkat megviselt és mindhárman betegesek vagyunk. Én már két hónapja fogyasztom a misszió drága kenyerét, igen kevés javulással. Már utolsó kenetet is kaptam, többször éreztem a halál fagyos lehelletét és íme, ma írok, igaz, hogy még nem engedelmeskedik minden tagom úgy, ahogy kellene.

A betegség tehetetlensége.

Borzasztó meredek az út, amelyen Krisztus után haladok, de remélem, hogy gyönyörűséges lesz, ha célhoz érek rajta. Szegény Lujza nővér, alig, hogy felkelt az ágyból, a nyakába szakadt az én munkám is, a konyha, mert én egy napon ájultan estem össze. Most kint vagyok a misszió kis tanyáján, itt jó a levegő. Ha nem mozdulok, csak fekszem, már jól is érzem magam, de ha megmozdulok, borzasztóan ver a szívem és az idegeim úgy fájnak, mintha mind összetépték volna. A legkisebb zajra is érzékeny vagyok. Egyszer csak nyomorék vagyok. Isten iránt való szeretetből akarom viselni ezt is, ameddig a jó Isten akarja. Alázattal kérem, kegyeskedjék imáival támogatni, hogy a jó Isten szent akaratának mindenkor megfeleljek.

A szegénység etikettje.

Ne tessék haragudni, hogy annyi mindent kértem a konyhánkra. Csak úgy kérem a dolgokat, ha könnyen lehetséges és nem akarom, hogy valaki nélkülözzön miattunk. Majd folytatjuk mi ezt, ha megkezdtük. Igazában nem is magunk miatt kértük mindezeket, hanem a Ft. Pátereknek szeretnénk néha örömet szerezni... meg tetszik tudni, szeretnék egy kicsit európaiasan cselekedni. Mert mi hárman csak megfőzzük az ebédet egy lábasban, aztán el is fogyasztjuk belőle. Tiszt. Klára főnöknő mondja is, hogy már bizony sokszor szegyenben maradnánk otthon, de hát itt Kínában vagyunk. Sokszor se kínai, se európai etikett nincs. Az vigasztal bennünket, a Jézuska tudja, hogy magunkat feledve az Ő szent ügyét akarjuk buzgón munkálni, s hogy erre több idő legyen, mindent felál-do-zunk...

Az árvaházi konyha. Mi van az udvaron?

Most beszámolok konyhámról. Szomorú képet nyujtana azoknak, akik a sokhoz vannak szokva. Itt mindenből kevéske van, legtöbb az egér, a patkány és egyéb ilyen cseppet sem kíváncsatos jószág. A kuttyusunk búcsú nélkül eltűnt a ház tájáról. A cica? Jobb, ha nem is gondolok rá. Még a mult ősszel, amikor a rengeteg viszontagságos missziós útról holt fáradtan hazatértünk, azzal fogadtak itthon, hogy mind a két cica eltűnt. Nagyon sajnáltuk, mert úgy vigyáztunk rájuk. Hiába minden kesergés, a cicák nem kerültek többé elő. Azóta se tudtunk szerezni. Én végkép el

voltam keseredve. Csak én tudom, mi az macska nélkül, mikor azok a csúf egerek mindent megvámolnak! Hej, — sóhajtottam keservesen, csak be lehetne csomagolni a kis cicát — tudom küldene nekem a Tiszt. Főnöknő egy tucatot is. Dehát nem lehet! Így jó világot élnek az egerek.

Volt két malacom is. Sokáig nem nőttek, mikor aztán nagy öröömre szépen fejlődni kezdtek, az egyik, nagy bánatomra, megdöglött. A másikat aztán leöltük, persze hamar elfogyott. Volt 34 csirkém, de fele eltűnt, meg 20 kacsza is, ennek a fele is eltűnt, nem tudom, mi marad levágásra. Ez idén még csak két kacsát vágtunk, mert drága. Sertéshús járja, de ezt is megúnjuk ebben a nagy melegben.

Mi volt Osszia nővér kertjében?

Egészen üres a spájz is, a kert is. Izza-dunk az új országban, nem csak a melegtől, hanem a gondtól is. Az őszi menekülés miatt nem lehetett annyit félretenni, mint más években, a hazai csomagok is mind elmaradtak. Csak Miskolc tartott ki legjobban, az Isten áldja meg érte. Köszönjük hálás szívvel. Ami magot kaptunk, sajnos nem kelt ki mind, csak néhány sárgarépa és zöldbab, de ez is jó. Most nincs egy szál petrezselyem, zeller sem. Nem tudunk még jó húslevest sem főzni, pedig ezt megtudnánk enni mind a hárman, ha nyavalyásak vagyunk is. Tiszt. Klára főnöknőnk szenved legtöbbet, mert a diszhéria mindig előveszi. Nagyon meg kellene válogatni az ételt, de nagy szomorúságunkra igen kevés a választék. Így szenved szegény, — Isten dicsőségére...

Mi van a fűszeres dobozban?

Aztán pirospaprikánk még most is csak az van, amit egyszer az atyáknak disznóölésre tetszett küldeni. Megfeleztük akkor szépen, és ezt a maradékot szorongatom. Néha csak megnézem, hogy van-e még, de nem merem használni, csak ha vendég áll a házhoz. A kávé is elfogyott régen. Csak Csangzában lehet venni, de nagyon drága. Ha néha kapunk az atyáktól, eltesszük a vendégeknek. Néha itt reggelizik miséje után a Superior atya, vagy a Ft. Delegátus atya, ők a vendégek. Eleget koplalnak, ha hosszú missziós útra mennek. Úgy vagyunk, ha nekik van valamijük, azt mondják: jó lesz ez az apácáknak, mi meg azt mondjuk: jól lesz ez nekik! — Nagyon szeretnék most egy kis csomagban paradicsom-konzervet, ha lehetne. Ez aranyat érne az ételek elkészítésénél. Alázatosan kérek mindent, ha lehetséges. Ne tessék haragudni, hogy ilyen vagyok, de ugyebár ilyenek is jól esnek az Isten kegyelme mellé? ... Lehet, hogy én már nem fogyasztom ezeket, de csak hadd jöjjön. ami jöhet azoknak, akik megmaradnak ...

Mi van a misszionárius lelkében?

Sarlós-Boldogasszony előtt kezdett levelemet csak ma, júl. 14-én bírom befejezni, ha Isten is úgy akarja. Ma jó hűvös van, esőt várunk. Már nagyon kiszáradt a föld, velünk együtt. Még most is itt éldegélek kint a tanyán. Én itt, Tiszt. Klára főnöknő meg bent gyengélkedik. Csak a kedves Lujza jár fönn, de őbelé is csak hálni jár a lélek ebben a

nagy melegben. Nem kívánunk enni semmit sem, csak lézengünk. Azaz, hogy én kívántam egy nagyot, merészet: egy pohár jéghideg szódavizet, de nem kaptam meg. Nincs. Így jobb nem is kívánni semmit, pedig azt hittem, attól mindjárt meggyógyulnék.

Tetszik tudni, úgy érzi az ember, mintha 40 fokos láz gyötörné az egész belső részét, nem hűsít semmi! De újra, meg újra előkeressük a türelmet, ha másképp nem, hát valamely szentnek az életében. Így nyüglődünk Isten dicsőségére! Jól van ez így nagyon, hiszen — thien cshü di gnan pej — Isten rendelése ez. És csakis ez adja meg az ember életének az értékét.

Országúton.

1936. dec. 31-én egy teherautó indult a hengcsowi állomásról Paoking felé. Egy darabig gyorsan haladt a gondozott országúton rizsföldek, hegyek, völgyek, patakok mellett. A szántóvetők megálltak egy-egy pillanatra, talán nem is azért, hogy a teherautót lássák, hanem a nótáját hallhassák annak, aki onnan belülről pattogósan énekl: Országúton hosszú a jegenyesor hazáig... Fáradt lábam estére hazatalál... Egyszerre egy nagy zökkenés, kanyarodik az autó, a nóta elhallgat. Megállás. „Tyhű!... halljuk Adjut Atya szavát, — ott vagyunk, ahol a mádi zsidó! Hiszen ez az az állomás, ahonnan elindultunk! Persze, abrak nélkül akarja, hogy menjen a lova, pláne ilyen kehes ló!“. Hanem hát a soffór mindenáron vissza akarta szerezni ar-

cát (becsületét), addig etette, olajozta, csavargatta az autóbust, míg végre mégis elindulhattunk, de csak azért, hogy másodszor is visszakerüljünk a bámuló kulik multságára az állomásra. Délután 3 óra körül ismét indultunk. Bizalmatlanul néztük makrancos masinánkat; nem tetszett vésztjósó zakatolása. Menni azonban ment talán egy félórát, aztán megállt a nyílt országúton, mint egy csökönyös csacsi. Soffőrünk pedig se szó, se beszéd, biciklin visszament az állomásra. Mi is szépen lecihelődtünk a ládák tetejéről és sütkéreztünk a napsütésben. Jobbról, balról rizsföldek. Épen szántottak. De micsoda különbség van a magyar szántóvető és a kínai között. A magyar, Isten nevében és dallal kezdi a napot és azzal is fejezi be. Kora tavasztól késő őszig hangos a határ. Itt azonban nem hallik a dal, nincs mosoly, nincs bizakodó tekintet az Ég felé.

A harmadik indulás.

Rohamosan közeledik óév estéje és mi még mindig itt ülünk az árok szélén, mint a kóbor cigányok és várjuk a jó szerencsét. Végre! A mi emberünk közeledik a biciklin. Diadalmas arccal mutogatja, hogy megvan az új gyújtó szerkezet, amelynek segítségével megindítja az autóbust. Csakugyan, most már aztán csak úgy nyelte egyik kilométert a másik után. De a késést nem tudta behozni. Este lett, sőt az éjszaka is elközelgett, sőtét, csillagtalan, de mindez nem vette el a jó kedvünket. Imádkoztunk, énekeltünk. Úgy este 10 óra felé kezdett a kedvünk csökkenni. Lehet, hogy az éjszakai hideg szél okozta, mely oly hivatlanul rontott be hozzánk az

üveg nélküli ablakon. Az igazat azonban Melinda nővér találta el. Éhesek voltunk. Huszonnégy óra óta úgyszólván semmitse ettünk! Hozzá még rázós, kimerítő autóbuszon... Minden kényeztetést végigtapogattunk a nagy sötétben, hátha lesz valamelyikben egy kis madárlátta kenyérke? A szerencse ismét Melinda nővérnek kedvezett. Már épen a tizedik táská került sorra, mikor diadalmasan felkiáltott: Egy Hauer doboz, igazi Hauer süteménnyel! Vidáman nekiláttunk és közben éltettük a jószívű adakozót. Észre sem vettük, hogy megérkeztünk, de nem ám Pao-kingba, hanem egy folyóhoz. Itt kompra raktak bennünket és áteveztek velünk a tulsó partra.

Újév reggelén.

Az új esztendő hajnalhasadása ismét „vendéglőben“ talált bennünket. 1937. január 1-én, mikor Siantánban még mindenki az igazak álmát aludta, az egyik útszéli csárda padlás-ablakából halvány fény szűrődött át. A hajnalcsillag vidáman tekintett le a nyitott tetőn át azokra, akik épen akkor vették magukhoz a Legszentebbet. Igen, az alázatos Jézus nem áttallott leszállni a betlehemi istállónál is szegényebb pajtába, hogy nekünk igazi, boldog új évet szerezzen. Halkan szállt a hálaének: Ajándékot hozok, szívemet, fogadd el s meg ne vond kegyed... Nem emlékszem, hogy lett volna ennél boldogabb új esztendőm. A boldogságot nem a fény, a jólét adja, hanem a lélek békéje. nyugalma.

Szentmise után kimentünk az állomásra, ahol a város előkelősége felvonult ünnepi díszben az épület lapos tetejére, hogy meg-

ünnepeljék, de csak hivatalból, az új év első napját. Szólt a banda, ha ugyan annak nevezhető az a négy fehér ruhába öltözött, cinntányért és dobos veregető fiúcska. Puskaropogtatás is volt. Ez természetesen mind a legnagyobb komolysággal történt. Mi is nagyon vigyáztunk, hogy csak befelé mosolyogjunk, különösen akkor, amikor egymás felé fordulva a hivatalnokok két tenyerüket összetéve maguk előtt, szertartásosan hajlongtak.

Az ünnepség után túlkölt a zöld galyakkal díszített autóbusz. Siettünk mi is elfoglalni helyünket. Hanem ezt az autóbust sem készítették európai embernek. A magasságát az apró kínaiakhoz szabták, mert még én sem állhattam benne egyenesen. Bocsánatot kérek, hogy ennyit beszélek, de van időm az indulásig, mert itt az nem akkor van, amikor jelzik, hanem amikor már annyira megtelt az autóbusz, hogy érdemes a hosszú utat megtenni, azaz: hogy kifizesse magát. — Végre kilenc óra felé megindult, most már igazán a végállomás felé.

Aranyos apróságok.

Bemutatok itt öt megennivaló apróságot. Ezek közül kettő Palkó, egy Ferdinánd, egy Pentu, (magyarul így hangzik: Benedek) a legkisebb falat: Malika (Margit). Két és féléves. Ezek arról híresek, hogy tanulóknak tartják magukat; pedig az orrukat a mama törli meg olykor. Mindegy. Fő, hogy tanulók. Tanulják a keresztvetést. Nagy dolog ez, különösen Kínában. Pentu, igen okos kis gyerekek. Szép csengő hangon elénekli már a Mi-

atyánk, Üdvözlégy imádságot. Aztán azt is igen jól tudja már, hogy hol van az Isten? Így igen nagy arca van a többi előtt. Jelenleg a feje, arca tele van dodókkal, (kelés) s most éppen ordít, mert véletlenül Malika öklöcskéjével fejbe kólintotta. A két Palkó közül az egyik papjelölt. Arról híres, hogy a keresztvetést még mindig vállon kezdi és ott is végzi. Híres még arról is, hogy amikor tanulásról van szó, egyszerre kámfor lesz. No, meg aztán felismerhetetlenségig maszatos mindig a képe, azaz erről lehet megismerni. Papjelöltsége onnan ered, hogy pólyáskorában igen nagy beteg volt. Édesanyja fogadalmat tett, ha meggyógyul, bonc lesz a fiából. T. i. akkor még az egész család pogány volt. Most aztán úgy váltják valóra a fogadást, hogy bonc helyett pap lesz! A másik Palkó meg arról nevezetes, hogy valamivel mozgékonyabb a higanynál, s ha életpályát kellene neki választani, a mostani eszével, azt hiszem, az evés mesterségére szánná magát. Ferdinánd fogadott fiúcska. Ha nevelőapjának nincs ideje, akkor ő nyitogatja a kórházban az ajtót. Különben pilótának készül, ha addig japán testvéreink valami mást ki nem gondolnak. Mert már megint szól a sziréna, jelzi, hogy a jó szomszéd közeledik (japán). Régebben abbahagytuk a munkánkat, most azonban, mindennapos majdnem a sziréna bűgása, tehát dolgozunk tovább. Mert hát Kínában sem lógatjuk lábunkat a sárga folyóba. Habár most, amikor állandóan csurog rólunk a veríték, nem a japáni félelemtől, hanem az áldott nap melegétől, bizonybizony szívesen lubickolnánk a hús sárga folyóban. No, de hát nem azért misszionárius a misszionárius, hogy ilyen kicsiségről le ne

tudjon mondani. Hogy szavamat ne felejtsem, azt mondtam, hogy Kínában is van dolog. Van ám! Istennek legyen hála!

Kirándulás.

Tegnap Lujza nővérrel kiránduláson voltunk. Nehogy azt gondolják, hogy valami régi várromot, szép vidéket nézni. A sárga folyón túl egy kis községbe igyekeztünk, hogy betegeknek orvosságot adjunk és haldoklókat kereszteljünk. Gyönyörű napsütésben indultunk. Csalogányunk — így nevezzük magunk között azt a keresztény kínai asszonyt, aki útunkban elkísér. Ezt a szép nevet — Csalogány — azért érdemelte ki, mert a leghangosabban, és leghamisabban énekel, hogy öröm hallgatni! Ez a jó asszony azt jósolta, hogy ma sem eső nem lesz, sem repülők nem jönnek. Kínai könnyű papucsban indultunk. Fehér ruhát nem vehettünk, dacára a nagy hőségnek, mert ez reggel 8 órától délután 4 óráig hazaárulást jelentene. T. i. ezen időközben lehet félni repülőlátogatásoktól, ezért tilos a fehér ruha, de csak kint az utcán, szabadban. Éppen kiértünk a város kapuján, a külvárosba, amikor egy hirtelen záport kaptunk a nyakunkba. Kacagva néztünk a Csalogányra, olyan volt szegény, mint egy ázott veréb, dacára a nyitott esernyőjének; t. i. csupa lyuk volt. A huncutja kínai fortéllyal csak azért hozta ezt a rossz esernyőt, hogy megszánjuk és vegyünk neki újat (60 fillér). Most az egyszer nem jól számított, mert vissza nem mehettünk a városba venni, így szegénynek egész nap a lyukas esernyőt kellett a feje fölött tartani, mert a jóslása balul ütött ki, szakadt az eső egész nap, sőt más-

nap is. Rettentően röstelkedett. Vigasztalása az volt, hogy repülők most igazán nem jönnek, tehát a másik jóslata mégis beválik. Ilyen időben a japán sem bolond a száraz ruháját és papucsát összeáztatni.

Kolera-járvány.

Nem igen figyeltünk most rá, mert behívtak egy házba, kolerás beteg asszonyhoz. No, nem kell megijedni! A járvány már elmúlt és mi — hála az otthoniak imájának, nem kaptuk meg. Bizony sokaknak megnyitotta ez a betegség a mennyország kapuját. Volt olyan nap, hogy pl. a kínai ragály-kórházban — ahová szabadon mehettünk — 120—125 beteget is megkereszteltünk. De azonkívül úton útfélen is akadt munkánk, mert a halál igen sokat lekaszált. Aztán a harctérről ide szállított katonák közül is igen sokan voltak vérhasban. Csak magán házaknál rakták le őket ideiglenesen, nem bent a városban, hanem kívül, egy-két sor utcából álló községekbe, a fővárosba vezető út mentén. Ide is ellátogattunk, hol gyalog, hol autóbusszal, meg emberhúzta kocsin. Kereszteltünk sokat. Naponkint 40—50-et. Pedig már csak tarlózunk, és tarlózunk még most is, mert hiszen a háború még javában folyik. A harctér tőlünk igen messze van. Az igazi marokszedést ott a helyszínen, a tűzvonalban működő nővérek végzik. Hősi munkájukat olvashatják az Isten Dalosában. Ott lehet szó tömeges térítésről, hiszen többszáz éves keresztény multra tekintenek vissza, vértanúk vérével áztatott föld az; ez a vér termi a keresztényeket. A mi tartományunknak még nem igen vannak vértanúi. A nép itt

még nem törődik a lélek üdvével. A rizs — ez a fő. Ha ezt megadná az Egyház, egész Hunán rögtön megkeresztelkedne. Így azonban örülni kell nekünk annak is, hogy alkalmunk van haldoklókon segíteni. Hát ha most már eljutottam a haldoklókhöz, menjünk vissza a kolerás asszonyhoz. Az ablak nélküli kamrácskában koromsötétség, fojtott füst. Míg a világítót hozták, az alatt én meg is találtam a füst okát. Belesüppedt a lábam a szellemeknek szánt áldozati tüzes perjébe. Szerencsém volt, hogy a zuhogó esőben a kényelmes kínai papucsom teljesen átázott, így nem történt semmi baj.

Mire a házat elhagytuk, egy lélekkel ismét megszaporodott a mennyország.

Szent Ferenc fiai 700 év óta

a pogányok millióit vezették Krisztus aklába.

Te

is részt vehetsz ebben a most is folyó gigantikus munkában. Neked is közre kell működnöd a hitterjesztésben. Légy tagja a

Ferences Missziószövetségnek

Evi tagdíj egy pengő. Ennek fejében ingyen kapod egy évig a Ferences Missziók szép kiállítású és tartalmas havi folyóiratát az

I S T E N D A L O S A I T.

Kérj ismertetést a Ferences Missziószövetségről.

Budapest, II., Pasaréti-út 137.

SZENT FERENC HÍV...

Aki ferences szerzetespap vagy testvér akar lenni és Krisztushoz vezetni embertársait,

küldje be folyamodványát a következő címre:

SZENTFERENCRENDI TARTOMÁNYFŐNÖKSÉG

Budapest, II. kerület, Margit-körút 23. sz.

Gimnáziumot végző ifjak a jászberényi Sze-ráfi Kollegiumban folytatják tanulmányaikat.

Jelentkezni bármikor lehet!

